

"Van overleven naar leven"

Quickscan huisuitzettingen van ouders met minderjarige kinderen

© Linelle Deunk / Kansfonds

Colofon

"Van overleven naar leven"

Quicksan huisuitzettingen van ouders met minderjarige kinderen

Uitgave: September 2025

Uitgegeven door: Dakloosheid Voorbij! en Defence for Children Nederland

Auteur: Lara Santos (Straatalliantie) en Renée Roodhuizen (Defence for Children Nederland)

Met bijzondere dank aan: Straatalliantie, een van de kernpartners van Dakloosheid Voorbij!, voor hun waardevolle bijdrage aan dit onderzoek.

Dit rapport is tot stand gekomen in samenwerking met Kansfonds.

Contact: Dakloosheid Voorbij! Nil Sendil - nil@dakloosheidvoorbij.nl
Defence for Children Nederland Renée Roodhuizen - r.roodhuizen@defenceforchildren.nl

Inhoud

<u>1. Inleiding</u>	4
<u>2. Juridisch kader</u>	6
Ieder kind heeft het recht op adequate huisvesting	6
Kinderen mogen niet van hun ouders gescheiden worden (het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven)	7
Het belang van het kind dient voorop te staan	8
Conclusie	8
<u>3. Uitkomsten quickscan</u>	9
Reikwijdte en afbakening	9
Uitkomsten	10
<u>4. Conclusies uit de quickscan</u>	11
Huisuitzettingen leiden tot dakloosheid van ouders met minderjarige kinderen	11
Fundamenteel gebrek aan rechtsbescherming	11
Falen van preventie- en nazorg	13
<u>5. Gevolgen van huisuitzettingen voor ouders met minderjarige kinderen</u>	13
<u>6. Aanbevelingen</u>	16
Verbeter de toegang tot het recht en geef (dreigend) dakloze mensen juridische steun	16
Verbied dakloosheid door huisuitzetting en verplicht adequate herhuisvesting	16
Veranker het belang van het kind	17
Breng cijfers over huisuitzettingen systematisch in kaart	18
	19

1. Inleiding

In Nederland wordt vaak gedacht dat gezinnen met kinderen niet dakloos zijn of dreigen te raken. De werkelijkheid is vele malen weerbarstiger. Het gebeurt. Het gebeurt de afgelopen jaren zelfs steeds vaker.¹ Op basis van de recente tweede ETHOS-telling wordt geschat dat in Nederland van het totale aantal dak- en thuisloze mensen bijna een vijfde minderjarig is. Ook opvallend is dat van de getelde volwassenen een derde vrouw is.² Zij worden dak- of thuisloos, bijvoorbeeld, na een scheiding of als ze wegvlugten uit een gewelddadige relatie. Dan verblijven zij vaak met hun kind(eren) bij familie of vrienden, in een tijdelijke opvang of in een vakantiewoning of stacaravan.

Ouders met minderjarige kinderen verliezen hun woning en raken dakloos. Kinderen slapen in auto's, tenten, bij familie of kennissen op de bank of worden ondergebracht in ongeschikte en tijdelijke opvang. Deze maatschappelijke opvang

voor gezinnen met kinderen die dakloos zijn, is overvol. In de grote steden in Nederland kloppen honderden gezinnen per jaar aan voor hulp. De opvangcapaciteit is echter maar een fractie van het totaal aantal gezinnen dat hulp nodig heeft.³ Bovendien stokt de uitstroom van de opvang naar woningen vanwege de wooncrisis. Dit resulteert in lange wachtlijsten, wat leidt tot grote onzekerheid, druk op het sociale vangnet om een gezin heen, onveilige situaties en veel angst. Dit is helaas geen nieuw probleem. Onder meer de Kinderombudsman en Nationale Ombudsman hebben hier afgelopen jaren rapporten over uitgebracht. Ook de Ombudsman Metropool Amsterdam publiceert deze maand een rapport waarin zorgen worden geuit over de toenemende dakloosheid onder minderjarige kinderen. Daarnaast bracht de Kinderombudsman Rotterdam Rijnmond in augustus een handreiking uit om kinderrechten centraal te stellen bij de bescherming van dakloze gezinnen.⁴

¹ Dakloos met een kindje: sterke toename Amsterdamse gezinnen zonder woning, (NOS, 30 juni 2024)

² <https://www.kansfonds.nl/programmas/telling/resultatenethostelling/>

³ Te weinig opvangplekken voor gezinnen met kinderen (NOS, 19 augustus 2025)

⁴ Kinderombudsman en Nationale ombudsman, *Als je je huis moet verlaten*, 11 juni 2024, <https://www.kinderombudsman.nl/publicaties/als-je-je-huis-moet-verlaten>; Kinderombudsman en Nationale Ombudsman, *Als de overheid niet thuis geeft...*, 24 januari 2023, <https://www.nationaleombudsman.nl/publicaties/rapporten/2023001>; Kinderombudsman Metropool Amsterdam, *Zorgen voor dakloze gezinnen*, 10 september 2025

<https://www.ombudsmanmetropool.nl/nl/publicatie/rapport-kinderombudsman-zorgen-voor-dakloze-gezinnen-amsterdam>; Kinderombudsman Rotterdam Rijnmond, *Thuis in kinderrechten*, 19 augustus 2025, <https://orr.nl/wp-content/uploads/2025/09/Handreiking-Thuis-in-kinderrechten-2.pdf>

De Nederlandse overheid is onder het Internationaal Verdrag Inzake de Rechten van het Kind (IVRK) verplicht om te

voorkomen dat de ontwikkeling van een kind wordt geschaad (art. 6 IVRK) en dient een toereikende levensstandaard voor kinderen te waarborgen, waaronder adequate huisvesting (art. 27 IVRK). Kortom, ieder kind heeft recht op een veilige woonplek.

Helaas heeft niet elk kind een veilige woonplek in Nederland. Dakloosheid treft niet alleen de meest kwetsbare groepen, maar steeds vaker ook werkende gezinnen die door een ingrijpende levensgebeurtenis zoals scheiding, baanverlies, gezondheidsproblemen, huurachterstanden, conflictsituaties of gebrekkige huurbescherming hun woning verliezen. Het gebrek aan betaalbare woonruimte, het ontbreken van adequate alternatieve huisvesting en het falen van tijdige juridische ondersteuning vergroten het risico dat kinderen op straat belanden. Daardoor is dakloosheid niet langer een randverschijnsel, maar een groeiend maatschappelijk probleem. Het is belangrijk om te onderkennen dat dak- en thuisloosheid ons allen kan overkomen.

Ouders met minderjarige kinderen raken nog steeds regelmatig dakloos als gevolg van huisuitzettingen. Individuele cliëntondersteuners en sociaal-juridisch dienstverleners zien dagelijks de harde realiteit. Deze realiteit staat haaks op de publieke en politieke perceptie. Daarom hebben Dakloosheid Voorbij! en Defence for Children Nederland gezamenlijk besloten dit probleem inzichtelijk te maken.

"De boodschap is helder: het gebeurt, hier en nu, in Nederland."

Het rapport dat voor u ligt, laat met indringende cijfers en casussen zien dat huisuitzettingen van gezinnen met kinderen geen incidenten zijn. Het toont dat gezinnen in onveilige en instabiele situaties terecht komen, hoe het systeem tekortschiet en hoe kinderen de prijs betalen. Dit is nog maar het topje van de ijsberg. De boodschap is helder: het gebeurt, hier en nu, in Nederland. Dat is onacceptabel en bovendien in strijd met mensenrechten. Kinderen zijn kwetsbaar en hebben recht op bescherming van de overheid wanneer de ouders niet in staat zijn te voorzien in huisvesting. Geen kind hoort op straat. Om dit te voorkomen eindigen wij dit rapport met concrete aanbevelingen die het gat tussen wal en schip kunnen dichten.

2. Juridisch kader

In deze paragraaf worden kort de relevante mensenrechten van kinderen beschreven die relevant zijn voor huisuitzettingen. Voor een meer uitgebreide omschrijving van de mensen- en kinderrechtelijke beginselen die relevant zijn voor huisuitzettingen verwijzen wij naar het rapport “Als de overheid niet thuis geeft...” van de Kinderombudsman en Nationale Ombudsman van 24 januari 2023.⁵

Ieder kind heeft het recht op adequate huisvesting

- Ieder kind heeft op grond van artikel 27 lid 1 IVRK het recht op een levensstandaard die toereikend is voor zijn lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling. Het recht op een toereikende levensstandaard omvat het recht op een adequate huisvesting.
- Ouders dragen de eerste verantwoordelijkheid voor het waarborgen van een toereikende levensstandaard voor hun kind. Zij zijn dus ook primair verantwoordelijk voor het bieden van adequate huisvesting aan hun kind.
- Wanneer ouders hulp nodig hebben om adequate huisvesting te bieden aan hun kind, heeft de overheid de plicht om ondersteuning te bieden en, zo nodig, passende maatregelen te treffen om het recht van het kind op adequate huisvesting te waarborgen. De overheid heeft daarmee een secundaire verantwoordelijkheid voor het waarborgen van een toereikende levensstandaard aan een kind. De overheid dient ouders te ondersteunen zodat zij hun kind alsnog een toereikende levensstandaard kunnen bieden. Artikel 27 lid 3 IVRK schrijft voor dat de overheid moet zorgen voor programma's voor materiële bijstand en ondersteuning op het gebied van voeding, kleding en huisvesting.
- De overheid moet huisuitzettingen zoveel mogelijk voorkomen. Zolang een huisuitzetting nog kan worden voorkomen, moeten alle mogelijke alternatieven worden bekeken in consultatie met de bewoners. De consultatie moet genuïne ('betekenisvol') zijn.⁶ Kinderen moeten ten minste worden gehoord en hun belang dient een eerste overweging te zijn in besluiten. Betekenisvol betekent óók dat het consultatieproces veilig, transparant, wederzijds en zonder ongeoorloofde druk is. Bewoners genieten rechtsbescherming in de vorm van mogelijkheden om bezwaar te maken of anderszins (juridische) actie te nemen tegen een huisuitzetting. Deze mogelijkheid moet 'open zijn' en begrijpelijk worden gecommuniceerd, ook voor kinderen. Voor mensen die geen advocaat kunnen inhuren is er recht op bijstand. Ook in het juridisch proces moeten kinderen gehoord worden en hun belang worden meegewogen.⁷

5 Kinderombudsman en Nationale Ombudsman, *Als de overheid niet thuis geeft...*, 24 januari 2023,

<https://www.nationaleombudsman.nl/publicaties/rapporten/2023001>

6 General Comment 7 van het Comité dat toeziet op het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten: General Comment No. 7: The right to adequate housing (Art. 11.1).

7 Kinderombudsman en Nationale Ombudsman, *Als de overheid niet thuis geeft...*, 24 januari 2023, p. 21, <https://www.nationaleombudsman.nl/publicaties/rapporten/2023001>

- Wanneer de huisuitzetting onafwendbaar is, moet aan een aantal verplichtingen worden voldaan. Uitzetting mag alleen als dit niet tot dakloosheid leidt, kinder- en mensenrechten worden gewaarborgd en er vóóraf passende, duurzame huisvesting beschikbaar is. De maatschappelijke opvang of opvang binnen het netwerk geldt niet als adequate alternatieve huisvesting, omdat dit niet duurzaam en veilig is.⁸
- De overheid heeft de plicht om kinderrechten na te leven. Het gebruik van termen als 'zelfredzaamheid' om gezinnen van opvang uit te sluiten, legt de focus op slachtoffers van dakloosheid: kinderen en hun ouders. De overheid moet het recht op een adequate levensstandaard verwezenlijken.⁹
- Het recht op huisvesting is stevig verankerd in internationale mensenrechteninstrumenten. Artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) bepaalt dat eenieder recht heeft op een adequate levensstandaard, waaronder passende huisvesting. Dit recht is verder uitgewerkt in artikel 11 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (IVESCR), waarin staten zich verplichten om het recht van iedereen op een toereikende levensstandaard, inclusief adequate huisvesting, te erkennen en hier stapsgewijs in te voorzien. Deze bepalingen leggen de basis voor de verplichting van staten, waaronder Nederland, om te zorgen voor toegang tot veilige, betaalbare en passende huisvesting voor alle individuen, met bijzondere aandacht voor kwetsbare groepen zoals kinderen en gezinnen.

Kinderen mogen niet van hun ouders gescheiden worden (het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven)

- Ieder kind heeft op grond van de artikelen 9 en 16 IVRK het recht op eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Een kind mag niet tegen de wil van zijn ouders van zijn ouders worden gescheiden, tenzij deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Dat is bijvoorbeeld het geval als er sprake is van misbruik, mishandeling of verwaarlozing.
- Volgens het VN-Kinderrechtencomité mogen financiële en materiële armoede, of omstandigheden die direct en uitsluitend aan dergelijke armoede te wijten zijn, nooit de enige reden zijn om een kind van zijn ouders te scheiden. Dit geldt ook voor dakloosheid.
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) bepaalt eveneens dat ieder kind het recht heeft op bescherming van zijn familie- en gezinsleven. In meerdere uitspraken heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) expliciet benadrukt dat armoede niet verward mag worden met verwaarlozing. Het niet hebben van voldoende middelen mag dan ook nooit de enige reden zijn om een kind van zijn ouders te scheiden.

⁸ Brief van de minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening, 4 juli 2023; Kamerstukken II 2024/25, 29325 nr. 181; General Comment 7 van het Comité dat toeziet op het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten: General Comment No. 7: The right to adequate housing (Art. 11.1).

⁹ Kinderombudsman Rotterdam Rijnmond, Thuis in kinderrechten, augustus 2025.

Dit is in strijd met artikel 8 van het EVRM. Het EHRM bepaalt verder dat het de verantwoordelijkheid van de overheid is om ondersteuning te bieden in de vorm van materiële of andere bijstand aan gezinnen die onvoldoende middelen hebben. Op deze manier moet de staat ervoor zorgen dat gezinsleven mogelijk is en blijft.

- Alleen een rechter kan bepalen dat een kind tegen de wil van zijn ouders wordt gescheiden, en alleen als dat in het belang van het kind is. Met toestemming van de ouders kan een kind tijdelijk elders verblijven. De suggestie aan dakloze ouders dat hun kind wel opgevangen kan worden, maar zij zelf niet, kan niet gezien worden als vrijwillige keuze. Deze ouders hebben geen keuze. Daarmee is deze praktijk strijdig met het IVRK.

Het belang van het kind dient voorop te staan

- Artikel 3 van het IVRK bepaalt dat de belangen van het kind een eerste overweging moeten zijn bij alle beslissingen of maatregelen die kinderen raken. Dit geldt ook voor beslissingen en maatregelen over huisuitzettingen en alternatieve huisvesting.
- De belangen van het kind moeten inzichtelijk worden gemaakt en vervolgens zorgvuldig worden afgewogen tegen andere belangen die spelen. In geval van conflict van belangen dient het belang van het kind als regel de doorslag te geven. Dit vereist een concrete belangenafweging, zoals is uiteengezet in het stappenplan van de Nationale Kinderombudsman.¹⁰

Conclusie

Toepassing van het IVRK, EVRM, ESCR, UVRM en IVESCR op de situatie van een dakloos kind en zijn ouders laat zien dat de overheid huisuitzettingen van gezinnen zoveel mogelijk moet voorkomen. Uitzetting mag alleen als dit niet tot dakloosheid leidt, kinder- en mensenrechten worden gewaarborgd en er vooraf passende, duurzame huisvesting beschikbaar is. De maatschappelijke opvang of opvang binnen het netwerk geldt niet als adequate alternatieve huisvesting, omdat dit niet duurzaam en veilig is.¹¹ De Nationale ombudsman en kinderombudsman oordeelden al in 2023 dat de overheid bij huisuitzettingen onvoldoende rekening houdt met de rechten van het kind. In reactie daarop stelde het kabinet dat het onaanvaardbaar is dat huisuitzettingen kunnen leiden tot dakloosheid van kinderen. Het kabinet benadrukte dat gezinnen altijd ondersteuning moeten krijgen om een duurzame woonoplossing te vinden. Bovendien is er een motie aangenomen die stelt dat fatsoenlijke herhuisvesting verplicht is in situaties van (dreigende) dakloosheid waarbij minderjarige kinderen betrokken zijn.¹²

¹⁰ De Kinderombudsman, Het beste besluit voor het kind, <https://www.kinderombudsman.nl/het-beste-besluit-voor-het-kind>.

¹¹ Brief van de minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening, 4 juli 2023; Kamerstukken II 2024/25, 29325 nr. 181; General Comment 7 van het Comité dat toeziet op het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten: General Comment No. 7: The right to adequate housing (Art. 11.1).

¹² Zie noot 12.

3. Uitkomsten quickscan

Reikwijdte en afbakening

In dit rapport wordt voor huisuitzetting een brede definitie gehanteerd, namelijk die van onvrijwillig vertrek uit de woning. Hieronder vallen ouders met minderjarige kinderen die hun woning moeten verlaten na een gerechtelijk bevel, maar ook gezinnen die hun woning verlaten nadat ze hiertoe worden verzocht of onder druk worden gezet. De quickscan is beperkt tot huurwoningen en omvat huur van woningcorporaties, particuliere verhuurders en onderhuur. Er is niet gevraagd naar de exacte positie van de gezinnen die hun woning verloren, namelijk of zij de hoofdhuurder, onderhuurder of inwonend waren. In al deze gevallen is de consequentie van de huisuitzetting namelijk hetzelfde: het is een veelvoorkomende route naar dakloosheid voor ouders met minderjarige kinderen.

Vijf organisaties hebben casussen gedeeld: Defence for Children Nederland, Straatalliantie, Stichting Kernkracht, de Ombudsman Metropool Amsterdam en Ombudsman Rotterdam Rijnmond. Deze gegevens zijn ingevuld tussen 14 april en 14 mei 2025 door de personen die contact hadden met het gezin en zijn een momentopname van de situatie op het moment dat dit contact er was. Deze gezinnen zijn dakloos geraakt als gevolg van huisuitzetting in de periode 2023 - 2025, waarvan het merendeel in 2024 of 2025. Niet alle vragen konden altijd beantwoord worden, in die gevallen zijn de cijfers van de 'onbekende' gevallen benoemd of worden de cijfers 'voor zover bekend' gegeven. Er zijn gegevens aangeleverd van in totaal **23 gezinnen** die dakloos raakten na verlies van hun huurwoning.

Gezinnen verwijst zowel naar gezinnen met twee ouders als met één ouder. Uitzettingen uit koopwoningen vielen niet binnen de reikwijdte van de quickscan. Het betreft in ieder geval **28 minderjarige kinderen**, van sommige kinderen was de leeftijd niet bekend. Deze gezinnen komen uit in ieder geval acht gemeenten verspreid over Nederland, waarvan veel in de Randstad.

Uitkomsten

De belangrijkste uitkomsten uit de quickscan zijn:

1. Bij huur van woningcorporaties wordt als belangrijkste reden van ontruiming huurachterstanden genoemd (36%), gevolgd door overlast (21%).
2. Bij particuliere verhuur worden een verstoorde relatie met de verhuurder, huiselijk geweld en huurachterstand gezamenlijk genoemd als belangrijkste redenen voor het verlies van de woning (gezamenlijk 67%).
3. 59% van de gezinnen verloor hun woning zonder tussenkomst van de rechter en van hen is ongeveer de helft onvrijwillig vertrokken na verzoek hiertoe van de verhuurder.
4. Van de gezinnen die zelf zijn vertrokken, had 40% geen advocaat of juridische ondersteuning voordat zij de woning verloren. Van 50% was onbekend of ze juridische ondersteuning hadden. Van de gezinnen bij wie de huurovereenkomst werd ontbonden door de rechter, had 56% geen advocaat of juridische ondersteuning.
5. Bij geen van de gezinnen is adequate herhuisvesting aangeboden toen zij hun woning verloren. In 83% van de gevallen is er helemaal geen alternatief geboden. 17% kreeg wel een alternatief aangeboden, maar kwam in een hotel of opvang terecht. Verblijf in opvang of hotel valt binnen de ETHOS light definitie van dakloosheid.¹³ Van de gezinnen die geen alternatief aangeboden kregen en van wie bekend is in welke leefsituatie ze terecht kwamen direct na de huisuitzetting, werd een groot aantal binnen hun sociale netwerk opgevangen (44%). Opvallend is dat 22% van deze ouders met kinderen in de auto of een tent terecht kwamen. Kortom, ongeacht of er een alternatief werd aangeboden na de huisuitzetting of niet, bij alle casussen leidde de huisuitzetting tot feitelijke dakloosheid volgens de ETHOS-light definitie.
6. De duur van deze feitelijke dakloosheid was wisselend. Voor zover bekend was 36% van de gezinnen 0 tot 6 maanden dakloos, in 32% van de gevallen waren ze 6 tot 12 maanden dakloos en in 32% van de gevallen waren ze zelfs al langer dan 12 maanden dakloos. 48% van de casussen verbleef op het moment van de quickscan nog steeds in een leefsituatie van feitelijke dakloosheid. Van 52% van de gevallen was op het moment van de quickscan onbekend wat hun huidige leefsituatie was. Mogelijk betekent dit dat hun dakloosheid nog voortduurde, maar dat zij van de radar zijn verdwenen en op dat moment geen hulpverlening kregen.

¹³ De Europese definitie van feitelijke dakloosheid is Ethos Light. (Maatschappelijke) opvang, opvang in eigen netwerk en vakantiewoning of hotel zijn leefsituaties die in deze definitie gelijk staan aan feitelijke dakloosheid.

4. Conclusies uit de quickscan

Huisuitzettingen leiden tot dakloosheid van ouders met minderjarige kinderen

Hoewel we ons realiseren dat aan deze quickscan beperkingen kleven, wordt onomstotelijk duidelijk dat ouders met minderjarige kinderen nog steeds dakloos raken als gevolg van huisuitzettingen en dat aan de manier waarop dit gebeurt fundamentele gebreken kleven. Hoewel de huursituaties en redenen van uitzetting verschillen, is het resultaat in alle gevallen hetzelfde. Deze ouders met kinderen zijn dakloos geworden.

Opvallend is dat de huisuitzettingen niet zijn voorkomen én dat in geen van de gevallen is voorzien in adequate alternatieve huisvesting voor de ouders en kinderen. Dit terwijl de overheid hiertoe verplicht is wanneer ouders daar zelf niet in slagen, op basis van artikel 27 van het IVRK en artikel 11 van het IVESCR.¹⁴ Deze kinderen zijn terechtgekomen in hotels, auto's, tenten, op banken of de noodopvang. Allemaal instabiele en mogelijk onveilige situaties. Dit kan en moet voorkomen worden.

Fundamenteel gebrek aan rechtsbescherming

Voorts blijkt uit de cijfers een fundamenteel gebrek aan rechtsbescherming bij (dreigende) huisuitzettingen. De meeste huisuitzettingen vonden plaats zonder tussenkomst van de rechter (59%). Dit

bevestigt dat vaak sprake is van onvrijwillig vertrek uit een woning nadat men door de verhuurder wordt verzocht (of onder druk wordt gezet) om te vertrekken, met dakloosheid tot gevolg. Veel gezinnen hadden geen advocaat of juridische ondersteuning alvorens zij de woning verloren, ongeacht of de huisuitzetting plaatsvond met of zonder rechterlijke tussenkomst.

Deze cijfers zijn zeer zorgelijk. Naast de rechten en verplichtingen op grond van mensenrechtenverdragen die hierboven zijn omschreven, is er immers ook rechtsbescherming van huurders in het Nederlandse rechtstelsel. Op grond van artikel 7:231 lid 1 kan een huurovereenkomst uitsluitend worden ontbonden door de rechter. Dat de meeste huisuitzettingen plaatsvonden zonder tussenkomst van de rechter is in strijd met dit artikel. Ook onderhuurders genieten huurbescherming, zij het met beperkingen in bepaalde gevallen. Dit betekent dat dakloosheid van deze ouders met minderjarige kinderen mogelijk voorkomen had kunnen worden als zij bekend waren geweest met hun rechten of hierover waren geadviseerd door een professional. Dan waren zij wellicht minder snel vertrokken uit de woning en/of hadden zij goede juridische vertegenwoordiging gehad in gesprekken met de verhuurder of op de zitting. Laagdrempelige toegang tot begrijpelijke informatie over rechten en plichten, tot

¹⁴ Zie hierover meer in paragraaf 2: juridisch kader.

onafhankelijke cliëntondersteuning, tot juridisch advies en tot een effectief rechtsmiddel zijn essentieel om dakloosheid van gezinnen met minderjarige kinderen te voorkomen.

“Ik heb geen juridische bijstand gehad voor of tijdens de huisuitzetting. Ik had betaalachterstanden van de huur en hulp gevraagd van een schuldhulpverlener.”

- Sharon

Sharon¹⁵ is in 2024 haar woning in het Gooi verloren. Zij heeft twee minderjarige kinderen. Mevrouw is opgegroeid in Amsterdam. Zij werkte in de zorg en is 2021 met haar ex-partner naar een vrije sector woning in het Gooi verhuisd, omdat ze in Amsterdam geen woning kon vinden. Mevrouw heeft tijdens en na haar tweede zwangerschap complicaties opgelopen, waardoor zij in de ziektewet belandde. Mevrouw was kostwinner en door de inkomensval kon zij de huur niet meer betalen. Ook ontstonden er relationele spanningen wat leidde tot het einde van de relatie met de vader van haar kinderen, waardoor zij er alleen voor kwam te staan. Schuldhulp is betrokken geweest, maar desondanks is er een vonnis tot ontruiming uitgesproken. Sharon: “Ik heb geen

juridische bijstand gehad voor of tijdens de huisuitzetting. Ik had betaalachterstanden van de huur en hulp gevraagd van een schuldhulpverlener. Ik dacht dat het zou lukken de schulden af te lossen. Ik ben alleen naar de zitting gegaan. Ik heb uitstel gekregen omdat ik had aangegeven dat ik ging proberen de huurachterstand op te lossen. De rechter heeft gezegd dat als ik het niet voor de vastgestelde datum zou oplossen, het ontruimingsvonnis uitgesproken zou worden. Ik heb geprobeerd de huurachterstand op te lossen in die periode. Maar toen ik zag dat dit niet ging lukken, ben ik stapje voor stapje mijn spullen gaan inpakken en naar de opslag gaan brengen. Om te voorkomen dat ik dubbele ellende had: huis kwijt en ook de gehele boedel kwijt.”

Falen van preventie- en nazorg

Uit de quickscan blijkt dat het huidige systeem in deze gevallen heeft gefaald in voorkomen van dakloosheid door huisuitzettingen. Verder wijst de lange duur van de dakloosheid (in ieder geval 64% langer dan 6 maanden) op gebrekkige nazorg en herintegratie. Van ruim de helft van de gezinnen was op het moment van de quickscan niet meer bekend wat de leefsituatie was, wat ook wijst op gebrekkige nazorg en monitoring. Ouders met kinderen raakten uit beeld van hulpverlening en ondersteuning. Het ontbreken van zicht op deze gezinnen vergroot het risico op langdurige dakloosheid, sociale uitsluiting en secundaire problematiek. Dit onderstreept het belang van preventie.

15 Sharon is een gefingeerde naam en staat ook niet op de beelden.

5. Gevolgen van huisuitzettingen voor ouders met minderjarige kinderen

Ouders met minderjarige kinderen die hun huis worden uitgezet komen in een kwetsbare situatie terecht. Door de wooncrisis en het gebrek aan betaalbare woningen is het op dit moment voor iedereen moeilijk om een woning te vinden. Dit leidt tot een toename van dakloosheid. Naast de wooncrisis, is het voor huurders die hun huis worden uitgezet nagenoeg onmogelijk om een nieuwe huisvesting te vinden omdat ze geen positieve verhuurdersverklaring meer krijgen. Daarnaast komt het ook voor dat mensen met een briefadres geweigerd worden voor sociale huurwoningen door woningcorporaties. Gezien deze feiten en omstandigheden is het onacceptabel dat de volledige verantwoordelijkheid voor het vinden van nieuwe huisvesting na een

uitzetting op de schouders van de getroffen gezinnen terecht komt.¹⁶

Na verlies van hun woning vallen veel gezinnen in eerste instantie terug op hun sociale netwerk. Helaas leidt dit met enige regelmaat tot onveilige of instabiele situaties. Alleenstaande ouders, met name moeders, lopen het risico gevangen te raken in (gewelddadige) afhankelijkheidsrelaties. Ook is het vaak geen gezonde en stabiele plek. De ouders met kinderen moeten bijvoorbeeld overdag buiten blijven, verblijven met het hele gezin in kleine en onhygiënische kamers of de kinderen kunnen door wisselende logeeradressen niet naar school. Soms komen gezinnen bij vreemden terecht, waar sprake is van geweld of uitbuiting. Als het sociale netwerk

¹⁶ Hierover later meer in paragraaf 6: Aanbevelingen.

uitgeput raakt, kunnen deze gezinnen terechtkomen in auto's, garageboxen of in een tent. Soms kunnen gezinnen terecht in opvang aangeboden door gemeenten. Maar ook deze (tijdelijke) oplossing is verre van ideaal en zorgt voor een voortzetting van de kwetsbare situatie. Keukens en badkamers worden vaak gedeeld met andere gezinnen, waardoor jonge kinderen die net zindelijk zijn geworden bijvoorbeeld terugvallen in het gebruik van luiers omdat toiletten niet beschikbaar zijn wanneer ze die (vaak en snel) nodig hebben. Ook kunnen kinderen bijvoorbeeld geen vriendjes uitnodigen en hebben zij geen rustige plek voor het maken van huiswerk. Alle stress staat hun gevoel van veiligheid en ontwikkeling in de weg en leidt tot trauma's of gedragsproblemen. Kinderen die dakloos zijn kunnen vaak niet goed presteren op school of komen in jeugdzorg terecht.¹⁷ Dakloosheid leidt dus tot een verslechtering op alle leefgebieden en een verslechtering van ook andere kinderrechten. Onzekerheid over huisvesting en de instabiliteit die daarbij ontstaat, werkt bij kinderen door in hun volwassen leven.¹⁸ Dakloosheid in de jeugd is bovendien een van de grootste voorspellers van dakloosheid op latere leeftijd.¹⁹

"Het verblijf in de noodopvang doet veel met ons. Mijn oudste maakt alles heel bewust mee en is constant verdrietig over de situatie waarin we nu leven."

- Sharon

Vanaf het moment Sharon en haar kinderen hun woning verloren, is het gezin dakloos en hebben zij zich sinds augustus 2024 verplaatst binnen hun sociale netwerk in Amsterdam. Zij zijn van bank naar bank gehopt. De gemeenten Amsterdam en Gooise Meren hebben het gezin lange tijd niet willen helpen, omdat beide gemeenten van mening waren dat binding ontbrak. Dit heeft ontzettend veel stress en onzekerheid tot gevolg gehad. Moeder voelde dat zij aan het verdrinken was in het systeem. Uiteindelijk is het haar samen met een advocaat gelukt noodopvang in Amsterdam af te dwingen, waar zij nu met haar kinderen verblijft.

Sharon: "Het verblijf in de noodopvang doet veel met ons. Mijn oudste maakt alles heel bewust mee en is constant verdrietig over de situatie waarin we nu leven. Hij kan geen vriendjes uitnodigen om bij hem te spelen, hij heeft geen eigen kamer waar hij zijn spulletjes kwijt kan, hij heeft zelf geen eigen bed. Hij weet ook nooit wat hij moet zeggen als vriendjes vragen wanneer ze nou eens bij hem mogen spelen. Ik moet me steeds sterk houden en veel met hem praten hierover, terwijl het voor mij ook erg zwaar is. Gezond eten is vaak niet aan de orde omdat de keuken veel bezet is. Het delen van sanitair met anderen vinden mijn kinderen vreselijk omdat het vaak vies is. Al met al doet het echt veel met ons."

¹⁷ <https://www.trouw.nl/binnenland/kinderombudsman-het-kind-wordt-vergeten-in-de-strijd-tegen-dakloosheid-b7b2be84/?referrer=https%3A//www.google.com>

¹⁸ Wolf, J.R.L.M. & Scheepers, A.L. (2022). Toekomst met een thuis. Gids voor preventie van dakloosheid. Preventie Alliantie. Nijmegen: Impuls, Radboudumc, p. 14.

¹⁹ <https://www.trouw.nl/binnenland/kinderombudsman-het-kind-wordt-vergeten-in-de-strijd-tegen-dakloosheid-b7b2be84/?referrer=https%3A//www.google.com/>

Ook voor ouders hebben huisuitzettingen een enorme impact op hun welzijn. Alleen al de dreiging van een huisuitzetting en het perspectief van dakloosheid (of zeer instabiele huisvesting) zorgt voor stress. Er is veel angst bij ouders dat zij gescheiden worden van de kinderen door uithuisplaatsing van de kinderen of opvang van de kinderen in pleeggezinnen. Hier wordt ook vaak onrechtmatig mee bedreigd bij Stadsloketten of bij wijkteams. Om dit soort situaties te voorkomen doen (alleenstaande) ouders er alles aan om maar niet op straat te belanden. Dit kan - zoals hierboven omschreven - leiden tot onbedoeld extra gevaarlijke situaties in het eigen netwerk.²⁰ Als daadwerkelijk een situatie van dakloosheid ontstaat, maken de stress en onzekerheid het voor ouders moeilijk om een stabiele en veilige omgeving te bieden, essentieel voor de ontwikkeling van kinderen. Wanneer mensen niet direct een dak boven het hoofd krijgen met daarbij de juiste ondersteuning, gaat de zelfredzaamheid met een rap tempo achteruit. In veel gevallen leidt dakloosheid tot verslechtering van de situatie, zowel mentaal als fysiek. Stabiel wonen is een noodzakelijke voorwaarde om in waardigheid en veiligheid te kunnen leven. Zonder thuis kun je niet 'ouder' of 'kind' zijn.

“Zolang ik niet kan werken aan stabiliteit voor mij en mijn kinderen zal die onrust blijven. Ik ben niet aan het leven, maar aan het overleven.”

- Sharon

Sharon: “Dat ik niet weet waar ik aan toe ben, veroorzaakt veel stress en onzekerheid. Ik heb slapeloze nachten, onrust in mijn hoofd en daardoor kan ik ook niet goed zorgen voor mijn eigen gezondheid. Ook in de noodopvang heb ik hier nog last van. Ik heb alleen rust van de gedachte ‘we zijn nu niemand tot last’, maar de onrust en stress dat we geen stabiliteit hebben is er nog steeds. Doordat ik mentaal zoveel onrust ervaar, vergeet ik heel veel, ik ben heel moe en kom ik vaak niet toe aan dingen die ik moet doen. Ik heb last van een traag werkende schildklier, wat best veel lichamelijke klachten met zich meebrengt.

Maar omdat ik mentaal zo onrustig ben, word ik vergeetachtig, ben ik moe en stel ik elke keer een afspraak met de dokter uit. Verder voelt het echt alsof ik gefaald heb, ik werkte keihard en deed alles alleen. Nu moet ik weer bij nul beginnen. Die gedachte gaat mentaal erg diep. Alles bij elkaar heb ik last van mentale en fysieke uitputting. Zolang ik niet kan werken aan stabiliteit voor mij en mijn kinderen zal die onrust blijven. Ik ben niet aan het leven, maar aan het overleven.”

20 Kinderombudsman en Nationale Ombudsman, *Als de overheid niet thuis geeft...*, 24 januari 2023, p. 29
<https://www.nationaleombudsman.nl/publicaties/rapporten/2023001>

6. Aanbevelingen

De voorstellen die worden gedaan in de initiatiefnota van de leden Beckerman en Westerveld over dakloosheid zijn belangrijk. Voor het voorkomen van dakloosheid bij ouders met minderjarige kinderen als gevolg van huisuitzettingen zijn met name voorstel 3 'verbeterde toegang tot het recht en juridische steun voor (dreigend) dakloze mensen' en voorstel 4 'verbied dakloosheid door huisuitzetting' van belang.

1. Verbeter de toegang tot het recht en geef (dreigend) dakloze mensen juridische steun

Wij steunen alle voorstellen onder voorstel 3 van de initiatiefnota om de toegang tot recht en juridische ondersteuning voor (dreigend) dakloze mensen te verbeteren. Verbeterde toegang tot het recht dient breed te worden geïnterpreteerd. Dit omvat tevens de verplichting van betekenisvolle consultatie als de huisuitzetting nog voorkomen kan worden, waarbij ook de kinderen worden gehoord en hun belang een eerste afweging is bij besluiten die worden genomen.²¹ Verder begint rechtsbescherming bij begrijpelijke en toegankelijke informatie over rechten en plichten. Ouders en kinderen moeten weten wat hun rechten zijn en waar ze terecht kunnen als deze rechten in het geding zijn. Toegang tot een laagdrempelig inlooppunt voor gratis sociaal-juridisch advies in de buurt, zoals voorgesteld in de nota, is daarbij cruciaal. Bij voorkeur wordt in de Wet Maatschappelijke Ondersteuning 2015 opgenomen dat gemeenten moeten zorgen voor ondersteuning door een sociaal-juridisch adviseur, zoals deze verplichting er nu ook is voor onafhankelijke cliëntondersteuning.²²

²¹ Zie hierover meer in paragraaf 2: juridisch kader
²² Artikel 2.2.4 Wmo 2015

Net zo belangrijk is dat geïnvesteerd wordt in deskundigheid van bestaande instanties waar gezinnen als eerste aankloppen, zoals gemeente loketten of wijkteams. Snel en kundig (juridisch) advies of effectief doorverwijzen naar een advocaat kan een huisuitzetting voorkomen, vooral in de gevallen waarin gezinnen onvrijwillig uit hun woning vertrekken zonder juridische bijstand. In de praktijk worden veel gezinnen nu van kastje naar de muur gestuurd of krijgen ze onjuist advies en gaan cruciale kansen verloren om huisuitzettingen te voorkomen.

Verplichte procesvertegenwoordiging bij huisuitzettingen is essentieel om rechtsgelijkheid te waarborgen. Dit voorkomt verstekvonnissen en vergroot de mogelijkheid dat ook het belang van het kind wordt meegewogen door de rechter.

In de initiatiefnota wordt verder voorgesteld dat elke centrumgemeente een straatadvocaat krijgt. Dit onderschrijven wij, indien hiermee wordt bedoeld dat dit een jurist is die onafhankelijk functioneert van de gemeente. Deze jurist is gespecialiseerd in de rechten van dakloze mensen en de lokale sociale kaart en kan snel correct juridisch advies geven. Deze kan de huurder juridisch bijstaan in gesprekken met de verhuurder om de huisuitzetting te voorkomen of een warme overdracht doen naar een (sociaal) advocaat wanneer dat nodig is. Dit zou ook samengevoegd kunnen worden met het voorstel van toegang tot een laagdrempelig inlooppunt voor gratis sociaal-juridisch advies in de buurt.

2. Verbied dakloosheid door huisuitzetting en verplicht adequate herhuisvesting

Voorstel 4 van de initiatiefnota pleit voor het voorkomen van huisuitzettingen. Ondanks de mensenrechtelijke en kinderrechtelijke verplichting dat huisuitzettingen niet mogen leiden tot dakloosheid, zijn deze verplichtingen niet in wetgeving en beleid verankerd. Dat is een belangrijk knelpunt. Het hangt af van de ambtenaar, woningcorporatie, hulpverlener of rechter die het gezin treft of rekening wordt gehouden met de belangen van het kind, diens recht op adequate huisvesting en diens recht op gezinsleven. Een wettelijk verbod op huisuitzettingen met dakloosheid tot gevolg is een belangrijke ontwikkeling voor de voorkoming van dakloosheid. In de gevallen dat een huisuitzetting niet voorkomen kan worden, stellen we voor om wettelijk vast te leggen dat gemeenten adequate herhuisvesting moeten aanbieden.

De initiatiefnota spreekt in deze context over een 'passend alternatief'. Dit moet worden gedefinieerd conform mensen- en kinderrechtenverdragen.²³ Dit houdt in dat er sprake moet zijn van alternatieve herhuisvesting. Alternatieve huisvesting is stabiele huisvesting die oldoet aan de criteria van behoorlijkheid waarbij met name rekening wordt gehouden met belangen van kinderen.²⁴ Onder een passend alternatief wordt in ieder geval niet de opvang (in welke vorm dan ook) of verblijf in het sociaal netwerk verstaan. Het alternatief moet een

²³ Artikel 27 IVRK, VN-Kinderrechtencomité, General comment No. 21 (2017) on children in street situations, CRC/C/GC/21, nr. 50.
²⁴ Kinderombudsman en Nationale Ombudsman, Als de overheid niet thuis geeft..., 24 januari 2023, p. 21, <https://www.nationaleombudsman.nl/publicaties/rapporten/2023001>

passende vorm van huisvesting zijn. Daarbij moet onder meer sprake zijn van woonzekerheid, betaalbaarheid en bewoonbaarheid. Huisvesting die slechts voor korte termijn beschikbaar is of ervoor zorgt dat het gezin wordt gescheiden, wordt door het VN-Comité voor economische, sociale en culturele rechten niet passend geacht.²⁵

Het verplicht stellen van alternatieve herhuisvesting als een huisuitzetting niet te voorkomen is, is erg belangrijk. Mede doordat deze verplichting momenteel niet is verankerd in wetgeving, beschouwt de rechter dreigende dakloosheid niet altijd als een reden om een huisuitzetting te voorkomen (hoewel hier een kleine kentering in de rechtspraak waarneembaar is). De verantwoordelijkheid voor het vinden van nieuwe huisvesting na een uitzetting ligt daardoor volledig bij de getroffen gezinnen - ondanks dat het zo goed als onmogelijk is om nieuwe huisvesting te vinden door de wooncrisis en het feit dat zij vaak geen positieve verhuurdersverklaring meer krijgen. Wanneer ouders niet in staat zijn adequate huisvesting te bieden aan hun kind, heeft de overheid de plicht om ondersteuning te bieden en, zo nodig, passende maatregelen te treffen om het recht van het kind op adequate huisvesting te waarborgen. Daarom moeten gemeenten wettelijk verplicht worden om passende huisvesting te regelen voor gezinnen die uit hun woning worden gezet. Dit vereist ook dat gemeenten (nog) actiever inzetten op het voorkomen van dakloosheid.²⁶

3. Veranker het belang van het kind

Op grond van mensen- en kinderrechtenverdragen moet het belang van het kind meegewogen worden in besluiten die het kind betreffen.²⁷ Een belangrijk onderdeel hiervan is betekenisvolle consultatie van kinderen, dit betekent dat er rekening wordt gehouden met hun ontwikkeling bij elk besluit. Het is belangrijk dat een kinderrechtentoets wordt uitgevoerd zowel bij de totstandkoming van wet- en regelgeving en beleid, als in besluitvorming en uitvoering hiervan. Dit gebeurt momenteel onvoldoende, nu wordt het 'systeem' als uitgangspunt genomen. De belangen van kinderen moeten in alle stappen van een huisuitzettingsproces voorop worden gesteld.

Daarom doen wij twee aanbevelingen, die ook al in 2023 door de Kinderombudsman en de Nationale Ombudsman zijn gedaan:

- Zorg voor beleid op het gebied van betekenisvolle consultatie dat geldt voor gemeenten en woningcorporaties. Maak concreet hoe betekenisvolle consultatie eruit dient te zien. Hieronder valt onder meer het verstrekken van begrijpelijke informatie, óók voor kinderen.
- Stel in alle stappen van een huisuitzettingsproces de belangen van kinderen voorop.²⁸

Voor beide aanbevelingen is het belangrijk dat er concrete hulpmiddelen zijn voor professionals die aansluiten bij en bruikbaar zijn in de praktijk. Uit gesprekken met

²⁵ VN-comité voor economische, sociale en culturele rechten 9 december 2022, El Mourabit Ouazizi and Boudfan, E/C.12/72/D/133/2019, nr. 10.3.

²⁶ Kinderombudsman en Nationale Ombudsman, *Als de overheid niet thuis geeft...*, 24 januari 2023, p. 41, <https://www.nationaleombudsman.nl/publicaties/rapporten/2023001>

²⁷ Zie hierover meer in paragraaf 2: juridisch kader

²⁸ Kinderombudsman en Nationale Ombudsman, *Als de overheid niet thuis geeft...*, 24 januari 2023, p. 43, <https://www.nationaleombudsman.nl/publicaties/rapporten/2023001>

verschillende partijen uit de praktijk in Amsterdam²⁹ is naar voren gekomen dat partijen niet altijd op de hoogte zijn van de verplichting het belang van het kind mee te wegen. Als men wel op de hoogte is van deze verplichting, ervaart men dat de beschikbare hulpmiddelen onvoldoende concreet en praktisch toepasbaar zijn of dat zij zichzelf niet deskundig genoeg vinden om deze gesprekken te voeren met kwetsbare kinderen. Het is onze aanbeveling om bestaande hulpmiddelen, zoals 'Het beste besluit voor het kind' en de *Best Interest of the Child (BIC) assessment* van de Rijksuniversiteit Groningen, door te ontwikkelen zodat deze concreet en praktisch toepasbaar zijn, en/of ervoor te zorgen dat de professionals die deze tools moeten gebruiken over de juiste kennis en informatie beschikken. Dan kunnen professionals de belangen van kinderen op een meer praktische manier afwegen in beleid en bij individuele besluiten.

4. Breng cijfers over huisuitzettingen systematisch in kaart

Tot slot is onze aanbeveling dat verder onderzoek wordt gedaan om de cijfers van huisuitzettingen systematisch in kaart te brengen. Uit de ETHOS-light telling komen betrouwbare aantallen kinderen die te maken hebben met een dreigende huisuitzetting binnen 30 dagen na de teldag. Het beeld is echter niet volledig: De ETHOS-light telling is een momentopname, zegt niets over daadwerkelijke uitzettingen, bevat alleen analyses over de reden van uitzetting voor volwassenen en laat de gevolgen van uitzetting buiten beeld.

Het is belangrijk dat hier verder onderzoek naar wordt gedaan. In kaart moet worden gebracht wat gebeurt met ouders en kinderen als zij hun huis worden uitgezet. Er wordt nu niet gemonitord of dat tot dakloosheid lijkt. Ook moet onderzocht worden wat de impact en gevolgen zijn van huisuitzettingen op ouders en kinderen. Het is essentieel dat in dit nader onderzoek de gezinnen worden meegenomen die onvrijwillig de woning verlaten zonder tussenkomst van de rechter. Deze groep blijft vaak buiten beeld.

Dat de cijfers rondom huisuitzettingen niet bekend zijn is zorgwekkend, aangezien het voorkomen en bestrijden van dakloosheid een harde verplichting is vanuit mensen- en kinderrechten én omdat bekend is dat dakloosheid leidt tot andere mensenrechtenschendingen.³⁰ Zonder een beter zicht op het aantal dakloze ouders en kinderen als gevolg van huisuitzetting, blijft het een abstract probleem en is de maatschappelijke impact van het probleem niet vast te stellen.

Tot slot zijn duidelijke cijfers essentieel voor effectieve preventie van dakloosheid. Structurele oorzaken, zoals huiselijk geweld en huurachterstanden, worden nog te weinig herkend als signalen van een aanstaande huisuitzetting. Door gebrek aan cijfers en inzicht in routes naar huisuitzetting lukt vroegsignalering en preventie nog vaak niet. Onderzoek naar en herkenning van deze routes is nodig om preventiemaatregelen effectief te kunnen ontwikkelen en inzetten.³¹

29 Er zijn hierover gesprekken gevoerd met sociaal advocaten, rechters, medewerkers van Buurtteams, onafhankelijke cliëntondersteuners.

30 Kinderombudsman en Nationale Ombudsman, Als de overheid niet thuis geeft..., 24 januari 2023, p. 30, <https://www.nationaleombudsman.nl/publicaties/rapporten/2023001>

31 Kinderombudsman Metropool Amsterdam, Zorgen voor dakloze gezinnen, 10 september 2025, p. 19

Verantwoording

De cijfers uit de quickscan zijn gebaseerd op 23 casussen. De casussen zijn ingediend door professionals die dagelijks met dit soort casussen werken. De quickscan beoogt niet representatief te zijn voor heel Nederland of de gehele groep, maar is bedoeld als eerste aanzet om hard te maken dat kinderen in Nederland nog steeds dakloos raken als gevolg van huisuitzettingen. De professionals van de betrokken organisaties herkennen de uitkomsten en casuïstiek als een accurate en realistische weergave van de praktijk. We verwijzen naar onze aanbeveling om verder kwantitatief en kwalitatief onderzoek te doen om dit probleem verder in kaart te brengen.

**DEFENCE for
CHILDREN**

STICHTING GOUD
Voor mensen zonder dak en thuis

Pauluskerk

STRAAT ALLIANTIE

